

TAIPUU, EI TAIVU ... Suomen kielen taivutustesti ulkomaalaisille. Tuloksia ja pohdintoja

Maisa Martin
Jyväskylän yliopisto

A test of Finnish inflection: tentative results and considerations

The inflection of Finnish nouns and verbs poses problems for most adult learners of Finnish. Nevertheless, the morphological production process in Finnish has been little researched. In this paper the results of an inflection test (40 words), produced by nine informants, are presented, and a tentative model for their overall interpretation is suggested. The model attempts to describe the alternative routes which lead to the morphological products, either correct or incorrect. At this stage, however, the emphasis is on the usability of the test itself, and more questions are raised than answered.

1. Asetelma ja lähtökohdat

Jokainen suomea vieraana kielenä opetellut tai opettanut tietää, että sanojen taivuttaminen on ensin hankalaa. Taivutusmuotoja on paljon, mutta vielä hankalampaa on, että päätteen lisäys muuttaa pahimmassa tapauksessa sanan vartalon tunnistamattomaksi. Jotkin muutokset näyttävät sanatyyp-
pien moninaisuuden vuoksi alkuun täysin ennalta arvaamattomilta, puhumattakaan siitä, että niiden tuottaminen onnistuisi automaattisesti. Taivuttaminen on kuitenkin opittava, sillä taivuttamattomilla sanoilla on suomessa sängen sängen harvoja lauseopillisia funktioita.

Tutkimustavoitteenani on selvittää suomen sanojen taivutuksen oppimista. Olen aiemmin pohdiskellut parin teorian soveltuvuutta taivutuksen kuvaukseen (Martin 1990). Tässä esitelmässä en lähde liikkeelle teoriasta, vaan testilauseiden avulla kerätyistä esimerkeistä, joiden avulla yritän kuvata, mitä ulkomaalaiset tuottavat, mitä prosesseja tuottamisessa voisi nähdä ja miten nämä prosessit voisivat muodostaa yhtenäisen systeemin. Kyse on vielä vain pieneen aineistoon perustuvista arveluista.

Olen eri yhteyksissä nauhoittanut ulkomaalaisten suomenkielistä puhetta. Taivutusvirheitä ja -haparointia esiintyy vapaassa puheessa, mutta strukturoimattomassa keskustelussa puhuja voi kiertää vaikeiksi kokemiaan sanoja, joten riittävän aineiston kerääminen kaikista taivutustyypeistä vaatii kohtuuttoman suurta puhetuntimäärää. Siksi halusin tutkia, voisiko taivutusprosessista saada lisätietoja testilauseita käyttämällä. Esittelen tässä laatimani testin kokeiluversion ja yhdeksältä koehenkilöltä saadut tulokset. Koehenkilöt ovat kaikki nuorehkoja tai keski-ikäisiä aikuisia ja melko pitkälle koulutettuja. Kahden äidinkieli on viro, muiden jokin germaaninen kieli (saksa, englanti, ruotsi, norja, tanska).

Testin ensimmäinen osa koostuu 40 lauseesta, joihin on sijoitettu eri taivutustyypeihin kuuluvia nomineja ja verbejä. Testisanat ja -lauseet ovat liitteessä 1. Lauseet annettiin nähtäväksi kirjallisina, ja koehenkilöitä pyydettiin lukemaan ne nauhalle niin, että he sijoittivat suluissa annetun sanan lauseeseen oikeassa muodossa. Tarvittava sija tai persoonapäätte oli näkyvissä, joten taivutusmuodon valintaa ei testattu, vain sen muodostamista.

Testilauseet ovat sellaisia, että sanaa on käytettävä muussa kuin perusmuodossa ja astevaihtelun osalta nimenomaan eri asteessa kuin perusmuoto on. Valitsin testiin tahallani sekä sangen tuttuja että mahdollisimman tuntemattomia sanoja, koska halusin nimenomaan nähdä, siirtyykö tieto tutun sanan taivutuksesta toisentyypisen sanan taivutukseen silloinkaan, kun sanat esiittyvät ajallisesti melko lähekkäin (mutta ei suorastaan peräkkäin).

Testin toisessa osassa pyydettiin osallistujia kirjoittamaan lauseessa taivutettuna käytetyn sanan perusmuoto. Tämän osan tuloksia en tässä yhteydessä käsittele.

Testin jälkeen lauseet käytiin uudestaan läpi koehenkilön kanssa ja häneltä kysyttiin, mitkä sanat olivat hänelle entuudestaan tuttuja. Samalla koehenkilö sai halutessaan palautetta onnistumisestaan ja hänellä oli tilaisuus kysyä outojen sanojen merkitystä.

Tässä esitelmässä tarkastelen koehenkilöiden tuloksia lähinnä laadullisesti ja taivutusprosessin kannalta. Tulosten valossa mietin, millä kaikilla tavoilla sanan taivuttaminen voi epäonnistua ja mikä on mahdollisesti epäonnistumiseen johtava tie - onnistumiseen johtavaa prosessia on paljon vaikeampi nähdä, koska oikeaan tulokseen voi päästä monella tavalla. Yritän myös hahmotella ainakin joitakin syitä, jotka aiheuttavat epäonnistumisen.

2. Morfologian hallinta ja sanan osaaminen

Ennen tulosten tarkastelua on pohdittava käsitteitä **morfologian hallinta ja sanan osaaminen**.

Morfologian hallinta sisältää ainakin kolme eri prosessia, jotka täytyy osata. Niillä on yhteisiä osia, mutta joissakin suhteissa ne vaativat erilaisia tietoja ja taitoja:

A. Taivutusmuodon muodostaminen perusmuodosta (jota tässä esitelmässä käsitellään). Käytännön esimerkkinä on tilanne, jossa puhuja saa sanan keskustelukumppaniltaan tai etsii sen sanakirjasta, ja tarvitsee sen aikomasaan ilmaisussa muussa muodossa.

B. Perusmuodon löytäminen taivutusmuodon perusteella. Puhuja kuulee tai lukee sanan lauseessa ja haluaa tietää, mitä se tarkoittaa. Merkityksen voi tietysti saada selville perusmuotoon turvautumattakin, mutta normaalisti puhekuppani ja sanakirja tarjoavat vastaukseksi perusmuodon. Aina ei sanaa voi sanakirjasta edes löytää perusmuotoa tuntematta (*öitä < yö*). On myös mahdollista, että perusmuotoa tarvitaan uuden sanan mieleenpainamiseen ja palauttamiseen.

C. Suoraan taivutusmuodosta toiseen siirtyminen on myös mahdollista ainakin silloin, kun tarvittava taivutusmuoto on vartalon puolesta sama kuin juuri kuultu/luettu. Tyypillinen esimerkki on inessiivissä oleva uusi paikannimi, joka asiayhteydestä tunnistetaan paikannimeksi ja jota sen jälkeen käytetään elatiivissa. Taivutuksellista analyysiä ei tällöin tarvita.

Morfologian hallinta siis tarkoittaa, että puhuja pystyy näihin prosesseihin, olipa sana ennestään tuttu tai uusi. Äidinkielen puhuja hallitsee taivutuksen tässä mielessä täydellisesti. Toinen asia sitten on, että sanalla on kaksi tai useampia morfologisesti mahdollisia taivutusparadigmoja, joista yksi on vakiintunut käyttöön. Tällöin äidinkielenkin puhuja saattaa tuottaa uudesta sanasta muodon, joka on muiden kielenkäyttäjien mielestä virheellinen. Lipsahduksia lukuun ottamatta nämä muodot ovat kuitenkin morfologisesti mahdollisia.

Mitä sitten tarkoittaa, että ihminen "osaa" jonkin suomen kielen sanan? Useimmiten sanan osaaminen viittaa varmasti semanttiseen tuttuuteen, siihen, että tietää, mitä sanan merkitsee. Sanan täydellinen hallinta edellyttää lisäksi sanan merkityksen/merkitysten soveltamisalueiden sekä sen syntaktisten ominaisuuksien osaamista. Tässä rajoitun kuitenkin vain morfologisten ominaisuuksien osaamiseen.

Morfologisesti puhuja (tai kirjoittaja) voi osata sanan usealla tasolla:

A. Puhuja osaa perusmuodon. Tällainen voi olla jokin sanakirjasta haettu tai puhekumppanin kommunikaation avuksi tarjoama sana, jonka puhuja kokemuksensa perusteella arvaa perusmuodoksi.

B. Puhuja osaa jonkin muun muodon. Tällaisia ovat puhevirrasta tai tekstistä siepatut sanat, joiden merkitys selviää yhteydestä, mutta muista muodoista ei ole tietoa.

C. Puhuja osaa perusmuodon ja joitakin muita muotoja, koska on tavannut sanan useita kertoja tai se esiintyy samassa yhteydessä eri muodoissa. Tutut muodot eivät kuitenkaan välttämättä sisällä kaikkea sitä tietoa, jota koko paradigman muodostamiseen tarvitaan, tai puhuja ei osaa hyödyntää jo tuttujen muotojen sisältämää informaatiota tähän tarkoitukseen.

D. Puhuja pystyy tarvittaessa muodostamaan koko paradigman.

Tämä testi mittaa vain yhden muodon osaamista tilanteessa, jossa perusmuoto on annettu. Testiin on valittu sanoja, joilla nämä kaksi muotoa eroavat. Teoriassa näiden kahden muodon osaaminen mahdollistaa useiden muidenkin, joskus kaikkienkin, paradigman muotojen muodostamisen, mutta testi ei mitenkään mittaa koehenkilöiden kykyä käyttää tätä tietoa

hyväkseen, enkä tässä yhteydessä käsittele tätä opetuksen kannalta sangen oleellista kysymystä.

3. Tuloksia

Tuottamistestin hyödyllisyys aineiston keräämisessä vapaasta puheesta tehtyjen havaintojen rinnalle tuli tästä pikku kokeesta selvästi esiin: testillä saa nopeasti kokoon muotoja, joita puheesta saa metsästää tuntikausia. Kaikkia tuotostyyppisiä olen kuitenkin löytänyt myös vapaasta puheesta, joten eivät ne pelkästään testitilanteen aiheuttamia ole. Testitilanteessa aivan kummallisten muotojen määrä saattaa tosin aikapaineen vuoksi lisääntyä.

Toisaalta vapaassa puheessa voi mumisemalla ylittää hankalan kohdan kuulijan huomaamattakin.

Liitteessä 2 on lueteltu kaikki koehenkilöiden tuottamat taivutusmuodot. Tässä yhteydessä voin käsitellä vain muutamia tapausryhmiä, mutta satunnaistapaustenkin esittäminen liitteessä antanee kuitenkin kuvaa variaation koko laajuudesta.

Odotuksenmukaista on, että tutut sanat on osattu taivuttaa outoja paremmin silloinkin, kun outo sana on alkukirjainta lukuun ottamatta aivan tutun sanan mallinen (esim. *juoda* - *suoda*). Koehenkilöiden pienen määrän vuoksi en tässä vaiheessa ole kuitenkaan laskenut määrällisiä eroja. On myös tarkemmin selvitettävä, mitä koehenkilöt tarkoittavat vastatessaan kokeen jälkeen myöntävästi kysymykseen sanan tuttuudesta.

Koska halusin varmistaa, että testiin sisältyy riittävän tuntemattomia sanoja - koehenkilöthän olivat suomea jo melko sujuvasti puhuvia ulkomaalaisia - testisanojen joukossa on monia suomalaisellekin outoja sanoja. Siksi teetin testin vertailun vuoksi myös viidellä suomalaisella koehenkilöllä. Suomalaisen tutuissa sanoissa tekemät harvat virheet olivat lauseopillisia, esimerkiksi yksikön käyttäminen monikon asemasta. Tuntemattomien sanojen taivutus poikkesi "oikeasta" vain kahdella tavalla: outo sana

vaihdettiin tutumpaan merkitykseltään lauseeseen sopivaan sanaan (*lehti pro lehdes, tahna pro tahdas*) tai kvalitatiivisen astevaihtelun soveltamisesta oltiin epävarmoja (*liekot pro lieot*).

Myös ulkomaalaiset koehenkilöt turvautuivat sanan vaihtamiseen, mutta vaihdokas oli tavallisimmin mikä tahansa äännteiltään samantapainen sana, riippumatta siitä, sopiko se lauseyhteyteen merkityksensä puolesta. Sanan alkuaänneet näyttivät ratkaisevan toisen sanan valinnassa, eikä tuloksena aina ollut olemassa oleva sana. Sanan vaihtaminen ei myöskään läheskään aina taannut sitä, että sana olisi taivutettu oikein.

Silloin kun koehenkilö ei turvautunut sanan vaihtamiseen eikä automaattisesti osannut tuottaa oikeaa taivutusmuotoa, taivuttamisen ongelmat liittyivät (odotuksenmukaisesti) toisaalta taivutustyyppin harvinaisuuteen, toisaalta sanan morfofonologiseen kompleksisuuteen.

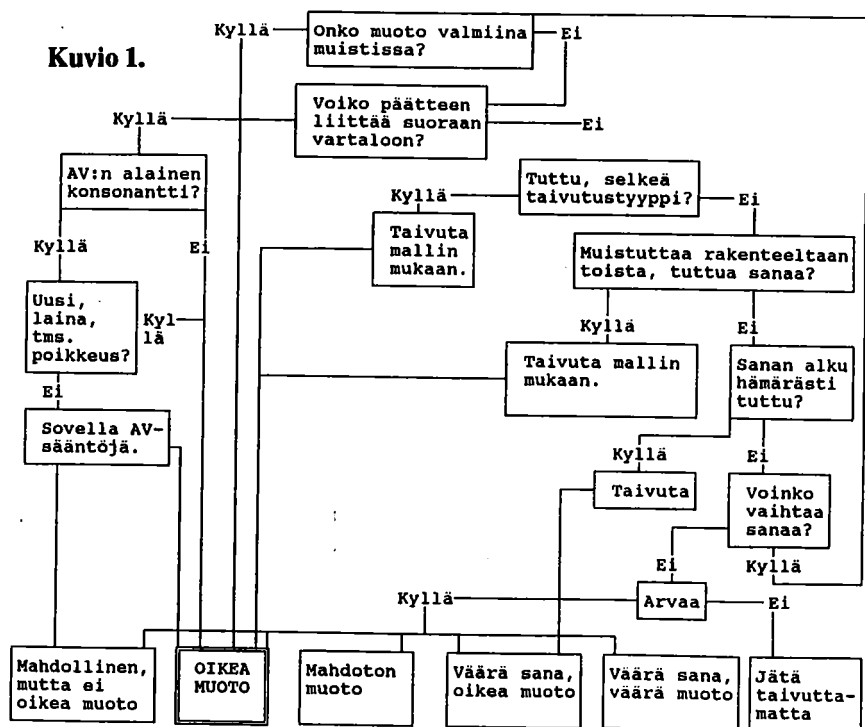
Taivutustyyppin esiintymisfrekvenssin merkitys tulee esiin tässä testissä vain epäsuorasti, sillä useimmat testisanat kuuluvat suhteellisen epätavallisiin taivutustyyppisiin ja melko frekventtien taivutustyyppienkin edustajat (esim. *e-* loppuiset) ovat joko perin tuttuja (*perhe*) tai astevaihtelun suhteen hahmoltaan kovasti vaihtelevia (*aie, koe, lahje*). Siksi en puutu tässä lainkaan frekvenssin merkitykseen, vaikka käytännön kokemuksen perusteella on tuttua, että esimerkiksi morfofonologisesti melko kompleksiset *-se-* tai *-ise-* vartaloiset (siis nominatiivissa *-nen-* loppuiset) sanat osataan yleensä taivuttaa hyvin, koska tyyppiin kuuluu paljon sanoja, mm. oppimisen alkuvaiheesta lähtien tiheästi esiintyviä kansallisuuksien nimiä.

Morfofonologisen kompleksisuuden osuus sen sijaan tulee hyvin näkyviin testituloksissa: mitä useampia morfofonologisia muutoksia tarvitaan taivutusmuodon tuottamiseen annetusta perusmuodosta, sitä useampia variantteja on yleensä tuotettu (ellei sana ole aivan tuttu, esim. *jalka*). Jos sanassa on sekä vokaali- että konsonanttivaihteluita, lisääntyy erehdysmahdollisuuksien määrä. Taivutusvartalon loppuosan vaihtelut sotkevat joskus myös tavallisesti muuttumattoman alkuosan äänneiden pituussuhteet (ks. esim.

uumen-sanan taivutus). Tämä selittää osan tulosten sängen laajasta variaatiosta.

Pienen koehenkilömäärän vuoksi ei toistaiseksi kannata yksityiskohtaisesti analysoida tuotoksia ja niiden mahdollisia syntyprosesseja. Eräs näiden tulosten perusteella mahdollinen malli on kuitenkin esitetty seuraavassa kaaviossa, joka pyrkii kuvaamaan taivutusmuodon tuottamista. Kaavio perustuu osin Brian MacWhinneyyn esittämään teoriaan morfologisten muotojen tuottamisprosessien järjestyksestä (MacWhinney 1975), osin testin tuloksiin ja aiempiin havaintoihini suomen oppijoiden tuotoksista. MacWhinneyyn mukaan ensisijainen tuottamistapa on mekaaninen prosessointi (muodon ulkoa oppiminen), toissijainen yhdistäminen ja kolmas analogia. Kaavioon ovat lisäksi vaikuttaneet ne tavat, joilla suomen taivutusta yleensä yritetään selvittää opiskelijoille.

Kuvio 1.

Kuvion alareunassa on lueteltu ne tulokset, joihin taivutusprosessi voi johtaa. **Oikea muoto** tarkoittaa muotoa, jota suomalainen normaalisti käyttäisi. **Mahdollinen, mutta ei oikea muoto** taas viittaa morfofonologisesti oikein muodostettuun muotoon, jota ei syystä tai toisesta käytetä; esim. *muít* (<*muki*) on normaalien astevaihtelusääntöjen mukainen muoto, mutta tässä sanassa ei astevaihtelua sovelleta. **Mahdoton muoto** taas viittaa muotoon, jota ei käytetä ja joka ei voi olla morfofonologisten sääntöjen johdonmukaisen soveltamisen tulos. Muut vaihtoehdot ovat välttämistrategioiden seurausta: taivutettava sana on vaihdettu toiseen, joka on joko osattu taivuttaa tai ei, tai annettu sana on jätetty taivuttamatta.

Tutun sanan oikea muoto voi olla valmiina muistissa. Jos se ei ole, seuraava vaihtoehto on liittää pääte suoraan vartaloon. Sen jälkeen on tarkistettava astevaihtelun soveltaminen. Jos taas liittäminen ei näytä mahdolliselta, voi tutkia, kuuluisiko sana johonkin selkeään taivutustyyppiin (esim. *-e*-loppuiset sanat). Ellei taivutustyyppi ole tuttu, voi mallia etsiä vielä yksittäisestä tutusta sanasta. Ellei tämäkään onnistu, voi sanan taivuttaa umpimähkään jonkin samantapaisen sanan mallin mukaan, vaihtaa sanaa tai jättää sen taivuttamatta.

Kaavioon on tässä selkeuden vuoksi jätetty piirtämättä se mahdollisuus, että taivutusmallin tai astevaihtelusäännön soveltaminen ei onnistu ja johtaa siksi väärään tulokseen. Ainoastaan arvaamisen on osoitettu voivan johtaa mihin tulokseen tahansa.

Malliin sisältyy monia kysymyksiä. Eräs niistä on astevaihtelun sijoittuminen tuottamisprosessiin: onko astevaihtelu irrallinen ilmiö, jota sovelletaan taivutustyyppille muuten ominaisten vaihteluiden rinnalla, vai olisiko ajateltava, että astevaihtelulliset sanat muodostavat aina oman rinnakkaisen taivutustyyppin niin, että olisi esimerkiksi kaksi *-e*-loppuisten sanojen taivutusmallia, vaihteleva ja vaihtelematon? Jälkimmäinen vaihtoehto johtaisi siihen, että taivutustyyppiluokittelu hajoaisi yhä useampiin malleihin, jotka eroaisivat toisistaan astevaihtelun suhteen.

Toinen keskeinen kysymys on taivutustyyppiluokittelun psykologinen realismisuus. Hahmottavatko oppijat sanat taivutustyypeihin kuuluviksi vai vertaavatko he niitä vain yksittäisiin samannäköisiin sanoihin? Toimivatko eri yksilöt tässä suhteessa eri tavoin opetuksesta riippumatta, vai vaikuttaako opetustapa suoraan prosessointiin todellisessa puhetilanteessa? Edelleen ratkaisematta on siis MacWhinneykin esittämä kysymys analogian ja sääntöjen soveltamisen erosta ja keskinäisestä suhteesta.

Kyseenalaista on myös MacWhinneyyn mallin soveltaminen morfologiseen tuottamiseen näin laaja-alaisesti; siinähan tarkastellaan alunperin yhden taivutusmuodon oppimista ja koehenkilöt ovat lapsia. Täysin mahdollalta ei mallin soveltuminen taivutusprosessiin kokonaisuutena kuitenkaan näiden tulosten perusteella näytä.

En suinkaan ole vakuuttunut siitä, että tässä kaaviossa olisi kuvattuna kaikki tavat tuottaa suomen kielen taivutusmuotoja, tai että kuvauksen ylipäättään olisi oltava tämän tyyppinen vuokaaviomalli. Ja vaikka malli olisikin tämän tyyppinen, on varmasti mahdollista löytää hyviä syitä järjestää laatikoita toiseen järjestykseen. Olen kuitenkin ottanut tämän sangen alustavan kaavion esille herättääkseni ideoita ja kysymyksiä vastaisia testejä ja havaintoja varten.

Lähteet

- MacWhinney, B. 1975. Rules, rote, and analogy in morphological formations by Hungarian children. *Journal of Child Language* 2, 65 - 77.
- MacWhinney, B. 1978. *The Acquisition of Morphology*. Monographs of the Society for Research in Child Language Development 43.
- Martin, M. 1990 Suomi toisena kielenä: esimerkkejä taivutusmuotojen tuottamisesta. Teoksessa Tommola, J. (toim.) *Foreign Language Comprehension and Production - Vieraan kielen ymmärtäminen ja tuottaminen*. Suomen soveltavan kielitieteen yhdistyksen (AFinLA) julkaisuja 48, 89 - 102. Turku.

LIITE 1

TESTILAUSEET

Nominit:

1. Jos seisoo koko päivän, (jalka)t ovat illalla väsyneet.
2. (Antelias)n ihmisen kanssa on mukava olla.
3. (Lapseton)n ihmisten on helppo matkustaa.
4. Tässä (tehdas)ssa valmistetaan suklaata.
5. Mitä tällä (vekotin)lla tehdään?
6. Liian (lyhyt)ssä sängyssä on paha nukkua.
7. Viime vuonna asuin suomalaisessa (perhe)ssä.
8. Koneen (uumen)ssa oli vettä.
9. Pekka jäi 5-vuotiaana (orpo)ksi.
10. Suurissa (haapa)ssa oli jo keltaiset lehdet.
11. Mikä Maariana (malko)lla, se vappuna vaolla.
12. Hän on (aie)ssa muutta Australiaan.
13. Piparjuuresta saa hyvän (tahdas)n voileivän päälle.
14. Nainen taitteli (lehdes)ä metsän reunassa.
15. Missä kaikki (muki)t ovat?
16. (Lahje)t olivat aivan likaiset.
17. (Lieko)t kiemurtelivat mättäillä.
18. (Vaadin)t juoksivat porolauaman keskellä.
19. (Koe)ssa oli vaikeita sanoja.
20. Lentokoneen (siipi)t olivat siniset.
21. Pyyhe on tuolla (orsi)lla kuivumassa.
22. Ennen ajettiin talvella (reki)llä.
23. Viulua soitetaan (jousi)lla.
24. Ranta näytti kauniilta aamun (auer)ssa.
25. Mehiläiset keräävät (mesi)ä kukista.

Verbit:

26. (Lukea)tko sinä hyvin suomea?
27. Tavarat (maata)vat lattialla sekaisin.
28. Jos nopeus on liian pieni, lentokone (sakata)a helposti.
29. Johtaja (suoda) minulle eilen lomapäivän.
30. Kurdit (paeta)vat Irakista.
31. Kaikki (kuunnella)vat radiota.
32. Sinä (potea)t varmasti koti-ikävää.
33. Älä juokse niin nopeasti, (uupua)t ehkä kesken.
34. Vaikka kuinka yritin kiivetä mäkeä ylös, (liukua)n aina takaisin.
35. Jotkut (trokata)vat torilla viinaa.
36. Pullo (haljeta)i, kun se jäättyi.
37. He onnistuivat jotenkin (keplotella).....maan, vaikka heillä ei ollut yhtään rahaa.
38. Pari miestä (kammeta)i kiven tieltä pois.
39. Matti (juoda) eilen 12 kuppia kahvia.
40. Järvi (siinnellä)i aamuaringossa.

TAIVUTUSTESTIN TULOKSET

LIITE 2

Suluissa on kyseisen muodon kirjoittaneiden lukumäärä, jos samaa muotoa on ehdotanut enemmän kuin yksi koehenkilö (n = 9).

Nominit:

annettu sana	tavoiteltu muoto	muut ehdotukset
1. jalka	jalat (9)	
2. antelias	anteliaan (4) anteliasen anteliasten anteliaksinen	anteliaksen (2)
3. lapseton	lapsettomien (3) lapsematon (2) lapsetomman lastettoon	lapseton (2)
4. tehdas	tehtaassa (5) tehdaksessa tessa	tehtassa (2)
5. vekotin	vekkotimella (2) vekkotella vekotimalla vekotissilla	vekkotiilla (3)
6. lyhyt	lyhyessä (4) lyhyeenä	lyhyssä (4)
7. perhe	perheessä (7) perheessessä	perhessä
8. uumen	uumenissa (0) uumeessa umeessa umesessa uumeneessa uumemessa ummenisessa konessa	uumessa (2)
9. orpo	orvoksi (5) oroksi	orpoksi (3)
10. haapa	haavoissa haavassa (2) haapaassa haappaassa haapissa hava	haapassa (2)

11. malko	malolla (3) mallolla maolla	malkolla (4)
12. aie	aikeissa (0) aieessa aikeneessa aisessa aioi ajassa (2) ajossa	aiessa (2)
13. tahdas	tahtaan (5) tehtaan tehtan tehtasen	tahdaksen
14. lehdes	lehdeksiä (0) lehteä (3) lehtessä (2) lehteet	lehdestä (3)
15. muki	mukit (5) muket muutkin	muit (2)
16. lahje	lahkeet (0) lahjet (2) lajeet lajet lahjat	lahjeet (4)
17. lieko	lieot (0) lievot lienot	liekot (7)
18. vaadin	vaatimet vadimet vadinet vaatinet	vaadit (5)
19. koe	kokeessa (2) kokkessa	koessa (6)
20. siipi	siivet (5) siipet siivit	siipit (2)
21. orsi	orrella orssella (2) orrilla orsella sorsilla	orsilla (3)

22. reki	reellä rekeillä rejellä rejella rekiillä retkellä	rekillä (3)
23. jousi	jousella joudella juosella juoksella	jousilla (5)
24. auer	autere(e)n (0) aureessa (2) aureessa auressa (2) aureessa -	auerissa (2)
25. mesi	mettä messiä (2) mesijä (2)	mesiä (4)
Verbit: annettu sana	tavoiteltu muoto	muut ehdotukset
26. lukea	luetko (9)	
27. maata	makaavat (3) maattavat	maavat (5)
28. sakata	sakkaa (5) sakattaa sakatta -	sakaa
29. suoda	soi (2) soittaa suodaa	suo (5)
30. paeta	pakenevat (4) paevat pakkevat päettävät	pakevat (2)
31. kuunnella	kuuntelevat (4) kuunnelevat kuunnellevät kuunneltevat kunniavat	kuntelevat
32. potea	podet poet (2)	potet

		pojet poetat (2) poit podat	
33.	uupua	uuvut (5) uuvuut uupuut upeet	uuput
34.	liukua	liu'uin (0) liuvun liukui liukutin liukaittun liuujan liikun (2)	liukun (2)
35.	trokata	trokaavat (0) trokkavat (2) trokivat trokkaa	trokavat (5)
36.	hajjeta	halkesi (2) hajjetti hajjetti hajjei (2) hajjeai	hajjesi (2)
37.	keplotella	keplotelemaan keplottamaan keplootelemaan	keplottelemaan (6)
38.	kammeta	kampesi kamesi kammasi kammetti kammitti kammei kamei	kammesi (2)
39.	juoda	joi (7) join	juo
40.	siinnellä	siinteli siinesi sineli sinelli siinnei siinnelessi sintiseli sinisellä	siinnelsi